

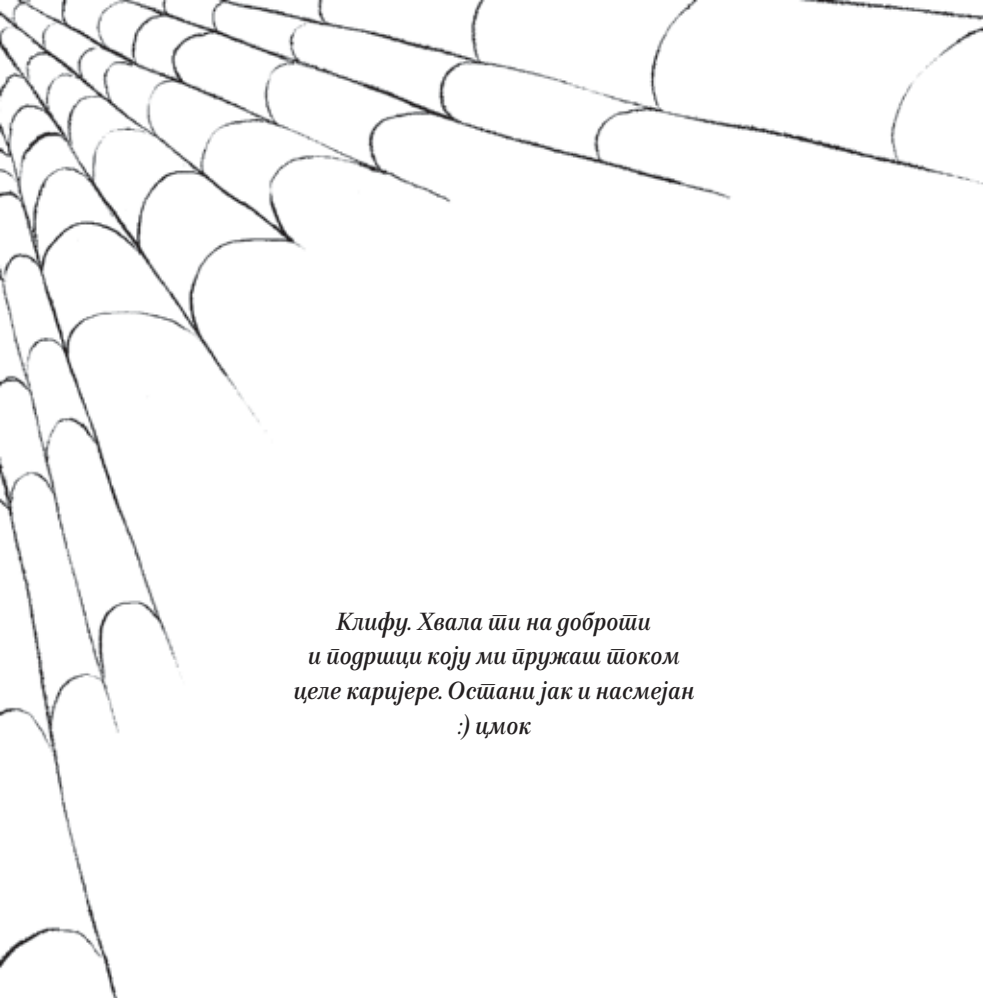
ЛОРА ЕЛЕН АНДЕРСОН

АМЕЛИЈА ЗУБИЋ

И НЕСТАШНИ
МАЧКОРОЗИ

Превела Дијана Радиновић

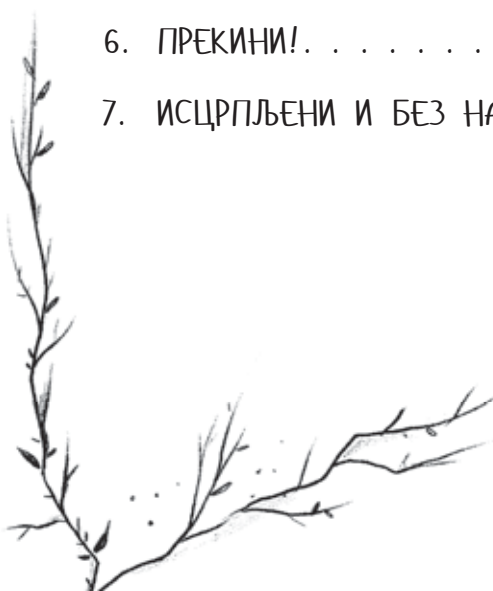
*Клифу. Хвала ти на добротии
и подрици коју ми пружаш током
целe каријере. Остани јак и насмејан
:) џмок*

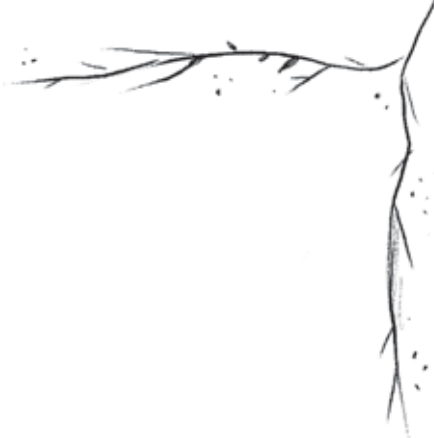

САДРЖАЈ

МАПА НОКТУРНИЈЕ	X
ГРОЗОМОРНИ ПОЗДРАВИ	XII
1. ХЛЕБОЖАНСТВЕНА ПЕКАРА	1
2. ЦЕРАРД, БАТЛЕР И МО	21
3. УДЕСИЛИ СМО ВРАТА.	37
4. СПАСЛО НАС ЈЕ ДОНГ	49
5. ТЕГЛА ВУУУА.	63
6. ПРЕКИНИ!.	77
7. ИСЦРПЉЕНИ И БЕЗ НАДЕ	91

8. ПАЖЊА	99
9. ЈЕ Л' ТО НЕКО НА УМОРУ?	109
10. НИКО МЕ НИКАД НИЈЕ ПИТАО	125
11. МРЗИМ ЦИКЉАЛИЦЕ!	143
12. ПОЧИВАЈ У МИРУ, ПРЕКРАСНА ЦИПЕЛИЦЕ	157
13. СПАСЛИ СМО ТИ КОЖУ	171
14. КОРИСНОРОЗИ	181
15. ВИНСЕНТ	189

Граница са
Краљевством светлости

Месечева пијаца

Ноктурнијска палата

Шинши-пошта

Краваши шини

Ноктурнија

град у Краљевству таме

Сад бундева

Окамењена шума

Флорина
јама

Јама тетке
Мејвис

Зомби
јога
центар

Централно ноктурнијско гробље

Окамењено дрво
што личи
на једнорога

Уклете куће

Крастави
МОСТ

Вила Зубић

Грозоморне поздраве шаљу вам...

АМЕЛИЈА ЗУБИЋ

и ЛУДАЈА

ВОЛИ:

Своју посебну фигурицу бундеве
Да приређује
представе с другарима

НЕ ВОЛИ:

Помисао на то да је грозна сестра

ВОЛИ:

Оперско певање
Да носи ципеле грофице
Фривовете

НЕ ВОЛИ:

Кад је Бунда у опасности
Да губи драгоцене ципеле

ТАНЦИН

и БУНДА

ВОЛИ:

Играчке једнорога Корнелија
Да ђипа у балетској сукњици

НЕ ВОЛИ:

Несташне мачкороге
Непоштовање једнорога Корнелија

ФЛОРА

ВОЛИ:

Ћилице палачинке
Да косом маже
и од прстију

НЕ ВОЛИ:

Кад превише створења плаче
Кад га нешто штресне

КОСАЦ

ВУУУ

ВОЛИ:

Да помаже Амелији
и другарима
Своју збирку моторских касига

НЕ ВОЛИ:

Да га усисају
Да га замрзну у тегли

ВОЛЕ:

Плесање и пентрање унаоколо
Свирање и цртање

НЕ ВОЛЕ:

Да их игноришу
Да им доносе нове играчке

ТЕТКА
ЛАВИТОРА

ВОЛИ:

Свог гаврана писмоношу Монроа
Своју фирму Виле и мртвачнице

НЕ ВОЛИ:

Јефтине чарале
Да је ометају док броји

ЦЕРАРД

БАТЛЕР

МО

ПРВО
ПОГЛАВЉЕ

ХЛЕБОЖАНСТВЕНА ПЕКАРА

Било је божанствено суморно суботње вече. Амелија Зубић је јела житарице *Баксузне руке* са својим најбољим другарима Флором и Косцем. Огромни чупави јети и ситни косац смрти дошли су у Вилу Зубића за викенд да се страшно забављају.

– АУУУУУУУ! – повика Флора, узевши кутију *Баксузних руку*. – МОЖЕШ ДА ОСВОЈИШ РЕТКУ ЛУТКУ ЈЕДНОРОГА КОРНЕЛИЈА?!

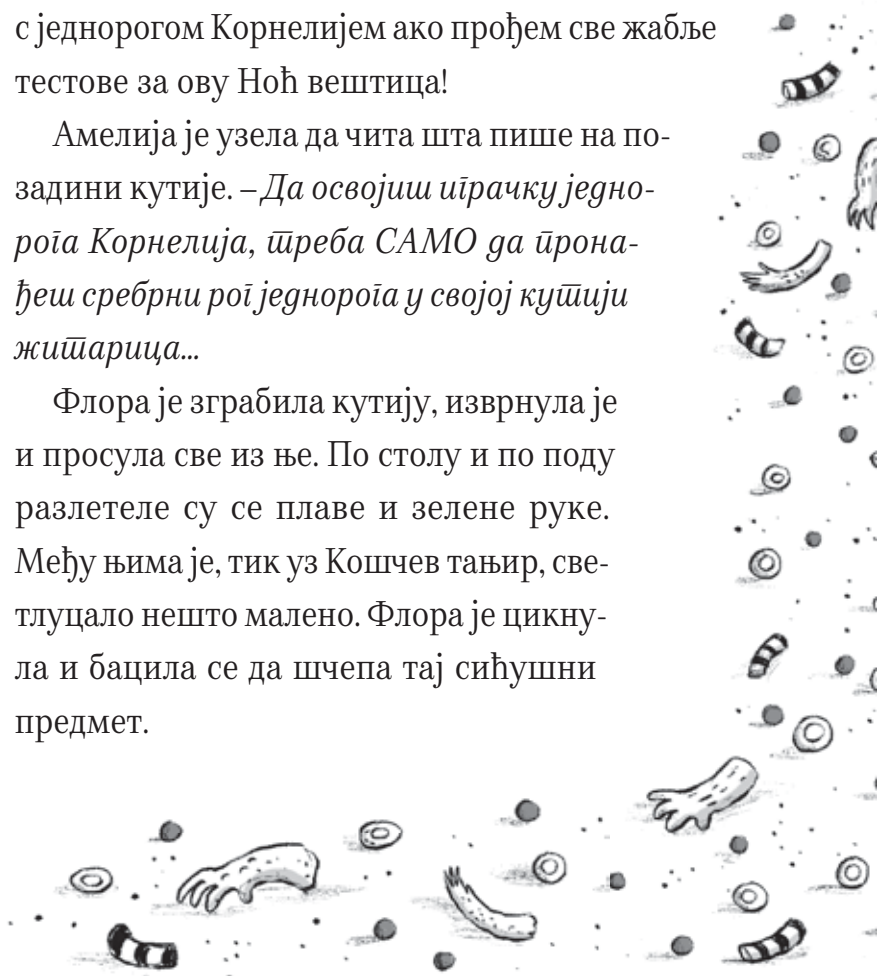

Косац Смртоносац је цикнуо, па се загрцнуо и умало удавио од своје гњиле палачинке. – ОБОЖАВАМ једнорога Корнелија са Реке дуге! – повикао је грцајући.

– Одгледао сам СВЕ епизоде на Смртофликсу, а мама ми је рекла да ће ми купити џемпер с једнорогом Корнелијем ако прођем све жабље тестове за ову Ноћ вештица!

Амелија је узела да чита шта пише на позадини кутије. – *Да освојиш играчку једнорога Корнелија, треба САМО да пронађеш сребрни рој једнорога у својој кућији жићарица...*

Флора је зграбила кутију, изврнула је и просула све из ње. По столу и по поду разлетеле су се плаве и зелене руке. Међу њима је, тик уз Кошчев тањир, светлуцало нешто малено. Флора је цикнула и бацила се да шчепа тај сићушни предмет.

– ОВО НИЈЕ РОГ! ОВО ЈЕ ЗВЕЗДА – казала је Флора утучено. – ШТА ДОБИЈЕШ АКО НАЂЕШ ЗВЕЗДУ?

Амелија се загледала у кутију и напослетку пронашла одговор у тексту исписаном ситним словима.

– *Ако пронађеш драгоцену звезду, онда се НАСМЕШИ. ТВОЈА је зато што једнорог Корнелије мисли да си СВИ ви звезде!*

Косац се насмеши. – Ми смо звееееезде! – узвикну он радосно. – Нема боље награде од те!

– ИСПОВРАЋАЋУ СЕ – суво каза Флора.
– НЕЋУ ДА МИ НЕКО ГОВОРИ ДА САМ СЈАЈНА
И ЧУДЕСНА. 'ОЋУ ИГРАЧКУ! – Хукнула је, па
узела да грицка житарице право са стола.

– Него, другари, шта хоћете прво да радимо?
– упита Амелија. – Могли бисмо да одведемо Лу-
дају да се поигра у бундевишту? Чула сам да сад
тамо расте мноштво беба бундева! – Лудаја, Аме-
лијина љубимица бундева, одушевљено је зама-
хала петељком на ту идеју.

– Кад смо код беба – рече Косац – кад ти сти-
же бата или сека?

– Надам се... – поче Амелија, али је у по речи
прекиде познат глас.

– Даска ве-це шоље ЈОШ НЕ БЛИСТА ДОВОЉ-
НО! – Вилом Зубић се заорио крештав глас гро-
фице Фриволете.

Амелија се тргну. – Надам се да ће беба уско-
ро стићи – наставила је она стишаним гласом.
– Откако је остала у другом стању, мама се

страшно *чудно* понаша. Непрекидно једе кра-
ставе карамеле, а никад их пре није волела!

А онда је једног часа сва весела и насмејана,
а следећег удари у плач. И НИШТА јој више не
блиста довољно. *НИШТА!*

Косац је узнемирено погледао у своју косу,
чије је сечиво било умазано џемом од прстију и
није баш блистало.

Амелија се узбуђено узврпољила. – Али ја се
СТВАРНО надам да ће беба пожурити јер једва
чекам да постанем старија сестра!

– ТО ЈЕ БАШ УЗБУДЉИВО! – загрме Флора
пуних уста. – ВОЛЕЛА БИХ ДА ИМАМ БАТУ
ИЛИ СЕКУ. НАУЧИЛА БИХ ИХ ДА ЋИПАЈУ
БОЉЕ ОД СВИХ У ОБА КРАЉЕВСТВА! – Иако је
Флора била огромна, ђипала је као да је лака као
перце. Био је то импресиван приказ.

– Да ја имам млађег брата или сестру, научио
бих их да скупљају спљескане крастаче с пута а
да не остављају љигу по путу – рече Косац,

мажући још мало џема од прстију на свој гњилу
палачинку.

– БАШ ЛЕПО – каза Флора направивши гримасу.
– ТОМ ИСТОМ КОСОМ КОЈОМ СКУПЉАШ
СПЉЕСКАНЕ КРАСТАЧЕ САД МАЖЕШ ЏЕМ!

– Прво сам је обрисао кукуљицом – рече Косац
невино погледавши у Флору.

Амелија се закикотала. – Једва чекам да вам представим свог млађег брата или сестру! – узвикну она. На то Лудаја – хоп! – скочи Амелији у крило и запрде језиком.

– А, беба ће, наравно, бити *скроз* одушевљена што ће вас упознати! – узвикну Амелија, голицајући Лудају по стомачићу. Бундева је цијукнула и засмејала се.

У кухињу се догегала Амелијина мајка. Стомак јој је био огроман, њена иначе беспрекорна висока пунђа била је рашчупана, а очне јабучице биле су јој у погрешним дупљама. Отишла је право до фрижидера.

– ГДЕ СУ МОЈЕ КРАСТАВЕ КАРАМЕЛЕ?! – закрештала је тражећи их међу допола поједеним тубама спљескане слезине и кашастим ћуфтицама од мозга.

– Јојјј – шапнула је Амелија својим пријатељицама. – Мислим да је тата заборавио да купи још карамела...

Грофица Фриволета се окренула и разроким очима строго погледала Амелију. – КО је појео моје... – Срећом, баш у том тренутку, у кухињу је утрчао Амелијин тата носећи велику, пругасту картонску кутију.

– ЕВО, брадавичице моја загнојена! – узвикну гроф Дракче борећи се да дође до даха. Отворио је кутију и показао јој свеже, тек направљене краставе карамеле. – Тркнуо сам до твоје омиљене Хлебожанствене пекаре. И *поїлегај*, посуте су хрском скореном штроком између прстију, баш онако како волиш!

Грофици Фриволети задрхтала је усна. Села је за кухињски сто и бризнула у плач.

Гроф Дракче је загрлио жену. – Зашто плачеш, тмушо? Мислио сам да ћеш се обрадовати хрсковој штроки?

– НЕ! Није *шоо...* – рече грофица док јој се из десне ноздрве отезала дугачка слина. – Само сам се сетила нечега што сам видела прошле недеље. Напољу је на земљи био буђав пасуљ. Био је сасвим сам. Тако мали... и буђав... и тако пасуљаст!

Закукала је из свет гласа. Амелија, Флора и Косац с муком су се суздржавали да не прасну у смех.

ДООООООООООНГ!

Кроз Вилу Зубића разлегао се ударац о гонг на вратима заглушивши пригушен смех другара.

– Да ли очекујемо госте? – упита гроф Дракче, коме је видно лакнуло због тог прекида.

– Можда се Вууу раније вратио из посете свом брату? – рече Амелија.

Вууу је био утварни батлер породице Зубић. Старао се да у Вили Зубића све буде цакум-пакум и тече као подмазано. Али једном годишње узео би заслужени мини-одмор да посети свог брата скитницу Фантома. Сад кад Вууу није био ту, у кући би могао да настане крш и лом, посебно сада када су Амелијини родитељи били заузети припремама за нову бебу.

Грофица Фриволета одједном је престала да плаче. Тако је исколачила очи да се Амелија уплашила да ће јој испасти.

– *Ала му и баука!* – врисну грофица. – То је моја сестра Лавитора! Потпуно сам заборавила да сам јој обећала да ћу јој причувати мачкороге пошто мора да иде на важан пословни пут. – Почела је да трпа шаке краставих карамела у уста. – Како забога да пазимо на три сићушна створења кад имамо још толико тога да припремимо за нашу *бебу*?!

Родиће се сваког часа! – Грофици Фриволети обе очне јабучице су коначно искочиле и пале на под, па се откотрљале до Амелије.

– У реду је, мама – каза Амелија, бришући мамине очи и враћајући их назад. – Флора, Косац и ја можемо да чувамо мачкороге док се ти и тата спремате за бебу.

Помисао на бригу о три чупава мала мачкороба звучала је ТАКО забавно. Амелија је већ могла да их замисли како је прате свуда док је мама и тата гледају и једно другом говоре како ће им ћерка бити фантастична сестра!

– Друштво, шта кажете? – Амелија се широко насмешила другарима, откривши очњаке.

– МАЧЈИ КАШАЉ! – безбрижно је изјавила Флора.

– И ја умет са малим створењима – рече Косац.

– БАР С МРТВИМ – убацила се Флора.

– О, хвала вам, страхотице моје грозне – рече гроф Дракче, насмешивши се свима захвално, па загрли Амелију. – То би нам била велика помоћ! – Окренуо се грофици. – Видиш, драга, све ће бити у најбољем реду.

– О, Амелија – на то ће грофица Фриволета, помиловавши ћерку по образу прстима лепљивим од краставих карамела и умазавши га. – Тако си порасла... и... и...

– МИСЛИМ ДА ЋЕ ОПЕТ ЗАПЛАКАТИ – гласно је шапнула Флора.

Али пре него што је Фриволета стигла да пролије бујицу суза, зачуло се гласно БАМ БАМ БАМ и препало је.

Косац је цикнуо и сакрио се испод стола кад се на кухињском прозору иза њега појавило нечије лице.

– ЈУХУУУУУУ! – узвикну крупна дама строгог изгледа. – *Хоће ли нас неко ѿусѿиѿи да уђемо?*

– Стварно морам да се навикнем да отворим врата кад неко позвони док Вууу није ту – уздахну гроф Дракче. Махнуо је руком ка прозору. – Ево, Лавитора! – повикао је, па тихо промрмљао: – Је л' *сѿварно* морамо да је пустимо?

– Ја ћу! – узвикну Амелија, веома узбуђена што ће упознати теткине мале мачкороге. Флора и Косац пошли су за њом у жељи да упознају нове госте, а Лудаја је – хоп! хоп! – скакутала тик иза њих.

Амелија је отворила тешка дрвена улазна врата. – Здраво, тетка Лавитора!

– ТМУУУУУУУШОООООООООО! – крештав глас тетке Лавиторе разлегао се по кући као да неко ексером превлачи по табли.

Одевена у раскошну хаљину са високим ократником и карнерима тамо где вам не би пало на памет да их ставите, тетка Лавитора ушетала је у предворје с великим кофером у једној руци у и букетом увелих ружа у другој. Изгледала је као грофица Фриволета, само растегнута у ширину. На рамену јој је седео гавран гласоноша са цилиндром и моноклом.

– Амелијо Зубић! – загугутала је тетка Лавитора. – Била си грозни збрчкани створ кад сам те последњи пут видела! – Онда је довикнула преко рамена: – Уђите, чупавци моји!

Амелија је разрогачила очи кад су на врата ушла три мала мачкорога чупавог крзна и са блиставим малим рогом на глави. Зацичала је од узбуђења. Стали су лепо један до другог и љупко јој се смешили.

А Амелија је помислила да су то најлепша створења која је икад видела (сем Лудаје наравно). Брига о њима била би *шаква* посланица.

– Амелија, тмушо – рече тетка Лавитора. – Упознај Џерарда, Батлера и Мо.

